

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **V. B.**, narozen X, státní příslušnost U.
bytem L. U., S., U.,
zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlím Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 4. 2018, č. j. CPR-24390-5/ČJ-2017-930310-V243,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu (dále jen „soud“) dne 7. 5. 2018 žalobce napadá shora označené rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 7. 2017, č. j. KRPS-150830-39/ČJ-2017-010024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 191/2016 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 6 měsíců.
2. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že žalobce byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, což bylo v prvostupňovém rozhodnutí prokázáno a dostatečným způsobem odůvodněno. Žalobce byl držitelem polského pracovního dlouhodobého víza typu D

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

s platností od 1. 12. 2016 do 30. 6. 2017, které jej opravňovalo k výkonu zaměstnání na území Polské republiky. Dne 17. 3. 2017 uzavřel žalobce pracovní smlouvu s polskou společností W. T. X (dále jen „polský zaměstnavatel“) a dne 20. 3. 2017 pak dodatek k této pracovní smlouvě, na jehož základě měl od 20. 4. 2017 do 19. 5. 2017 vykonávat činnost pro českou společnost P. B. CZ s.r.o. (dále jen „česká společnost P. B.“) na území České republiky. Podkladem pro toto vyslání byla smlouva o dílo ze dne 17. 3. 2017 uzavřená mezi polským zaměstnavatelem a českou společností P. B. Dne 20. 4. 2017 vyslala česká společnost P. B. žalobce na pracovní cestu s místem výkonu práce v D. a to do 19. 5. 2017. Žalobcova výpověď ohledně výkonu práce v České republice se lišila, neboť do záznamu Oblastního inspektorátu práce pro Středočeský kraj dne 9. 5. 2017 uvedl, že v České republice pracuje od února, kdežto do protokolu o výsledku č. j. KRPS-150830-12/ČJ-2017-010024 vyhotoveného tentýž den ve 21:45 hod (dále jen „protokol o výsledku“) uvedl, že v České republice pracoval od března. Dne 9. 5. 2017 byla realizována na adrese M., D. pobytová kontrola ve skladu společnosti R. L. C. s. r. o. (dále jen „český zaměstnavatel R. L.“), kde žalobce v pracovním oděvu pomocí ručního paletovacího vozíku přemísťoval palety se zbožím.

3. Žalobce tedy dle žalované vykonával práci bez pracovního povolení vydaného českými orgány. Na žalobce přitom nedopadá výjimka upravená v § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), neboť ta se týká pouze případů, kdy je zahraničním subjektem poskytována služba, která je realizována prostřednictvím vyslaného cizince ve prospěch českého subjektu, k němuž je cizinec vyslán. To odpovídá evropské úpravě, která podporuje volný pohyb služeb na vnitřním trhu, jehož součástí je přeshraniční poskytování služeb, které se vyznačuje tím, že zahraniční subjekt vyvíjí svoji činnost dočasně v jiném státě, kam vyšle své zaměstnance, a to svým jménem a pod svým vedením na základě smlouvy s příjemcem služby. V takovém případě je kladen důraz na zachování vztahu mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, služba je vykonávána jménem zaměstnavatele, ale užitek z ní má příjemce služby. Takto vyslaný zaměstnanec se po vykonání služby vrací zpět ke svému zaměstnavateli. Od toho se liší situace, kdy zaměstnanci z jednoho členského státu hledají přístup k pracovnímu trhu jiného členského státu, neboť v tomto případě nejde o volný pohyb služeb. Plnění, které polský zaměstnavatel poskytuje na území České republiky, není službou, jak je vnímána (a její volný pohyb chráněn) evropským právem. Podstata „služby“ totiž v daném případě nespočívá ve vykonání určité činnosti, zhotovení díla, nýbrž v poskytnutí pracovní síly české společnosti P. B., resp. následně českému zaměstnavateli R. L. Žalobce nevykonával práci jménem a na účet svého zaměstnavatele. Evropské předpisy nepředpokládají, že by cizinec uzavřel se zahraničním zaměstnavatelem pracovněprávní vztah proto, že bude vyslán do jiného členského státu, kde bude jeho pracovní síla využívána pro potřeby tuzemských subjektů. Žalovaná dovodila, že ve skutečnosti žalobce vykonával kontrolovanou pracovní činnost pro českého zaměstnavatele R. L., který realizoval své závazky. Pracovní činnost totiž nebyla vykonávána pro polského zaměstnavatele, jeho jménem, pod jeho vedením a na jeho odpovědnost. Polský zaměstnavatel žalobce neúkoloval ani nekontroloval. Žalovaná uzavřela, že došlo k obcházení právních předpisů České republiky, pod zástěrkou poskytování služby byla skrytě poskytnuta pracovní síla, čímž byla narušena regulace pracovního trhu v České republice.
4. K přiměřenosti vyhoštění a délky zákazu vstupu na území Evropské unie žalovaná uvedla, že žalobce nemá na území České republiky žádné trvale žijící příbuzné, není příbuzným

občana EU a ani s ním nežije ve společné domácnosti. V České republice nemá žádné závazky či vazby a nemá tu navázány žádné společenské nebo kulturní vazby a vyhoštění cizince může mít pouze případně ekonomický dopad. Žalobci bylo možné uložit zákaz vstupu až na 5 let, uložená délka zákazu vstupu v trvání 6 měsíců tak je na spodní hranici. Žalobci nic nebrání v návratu do země původu.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

5. Žalobce předně namítal, že jak správní orgán I. stupně, tak žalovaná se dopustily totožných pochybení, když jsou jejich rozhodnutí neindividualizovaná, formalistická a nezakládají se na řádně zjištěném skutečném stavu. Žalovaná navíc nedostatečně a nezákonně vypořádala odvolací námitky žalobce.
6. Žalobce se dále neztotožnil s posouzením správních orgánů ohledně vyhodnocení charakteru činnosti, kterou vykonával, neboť disponoval potřebnými doklady a na území České republiky byl vyslán svým polským zaměstnavatelem. V tomto kontextu se domáhal uplatnění ochrany svobodného pohybu služeb, jak jej vyslovil Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 11. 12. 2003, sp. zn. C-215/01 S.. Žalobce uvedl, že přeshraničním poskytováním služby je dočasné nebo příležitostné poskytování služeb na území jiného členského státu než členskému státu, ve kterém je poskytovatel, přičemž na toto poskytování služeb dopadá výjimka dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti z § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti, podle něhož výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky, je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, modré karty nebo povolení k zaměstnání. Těmito povoleními však nemusí disponovat cizinec, který byl na území České republiky vyslán zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Žalobce uvedl, že byl zaměstnán na území Polska, kde rovněž po většinu doby, po kterou mu bylo vydáno povolení k pobytu, pracoval. A v době, kdy společnost zaměstnávající žalobce získala pracovní zakázku na území České republiky, kde zdejší společnost nebyla schopna plnit své zakázky a byla nucena část svých zakázek (respektive vykonávané činnosti) outsourcovat, byl žalobce vyslán za účelem poskytnutí služby na území České republiky, kde na pracovišti této společnosti plnil pracovní úkoly pro svého zaměstnavatele z Polska.
7. Žalobce rozvedl i v úvodu naznačenou námitku, že žalovaná nedostatečně zjistila stav věci. Podle žalobce byla v této souvislosti porušena ustanovení o dokazování, neboť nebyly provedeny důkazy, které žalobce navrhoval, a tento postup nebyl ani náležitě odůvodněn. Žalobce navrhoval vyslechnutí představitelů subjektů, které k tomuto měly nejbližší vztah. Dle žalobce měl být náležitě prověřen i obsah obchodních vztahů subjektů, pro které žalobce činnost vykonával.
8. Podle žalobce neměl možnost se náležitě vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti rozhodnutí s ohledem na zásah do soukromého a rodinného života. Správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí prakticky nijak nevypořádal s možnými následky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce. V případě vyhoštění žalobce je prakticky nemyslitelný jeho návrat do České republiky, neboť s ohledem na setrvalou praxi správních orgánů, je vyloučené, že by byl žalobci umožněn pobyt na území. Pokud jde o zásah do soukromého života, uvedl, že správní orgány nepřihlížely k tomu, jaký bude mít vyhoštění vliv na jeho život. Žalobce rovněž k otázce přiměřenosti rozhodnutí namítl, že správní orgány nehodnotily, že má povolen pobyt na území Polska. Správní vyhoštění přitom bude mít neblahý dopad na toto

pobytové oprávnění.

9. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce i v tom, že žalovaná neposoudila, zda mu v případě vrácení do státu, jehož je občanem, hrozí nebezpečí vážné újmy, když je odkazováno toliko na závazné stanovisko Ministerstva vnitra, avšak dle žalobce ani tento orgán nezjišťoval podstatné skutečnosti. Žalobce má přitom zcela reálnou obavu z návratu do vlasti, kde probíhá ozbrojený konflikt.
10. Žalobce závěrem namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu absence zdůvodnění délky správního vyhoštění. Za dostatečné odůvodnění nelze považovat sdělení, že bylo uloženo při spodní hranici sazby, neboť stále jde o velice dlouhou dobu. Správní vyhoštění v délce jednoho roku (správně v délce šesti měsíců – poznámka soudu) není odůvodněno okolnostmi případu ani osobou žalobce. Je třeba vzít v úvahu, že v případě žalobce jde jen o pár dní údajně nelegální práce, žalobce je trestněprávně zachovalý, bez jediného přestupku, vždy pobýval na území České republiky na základě řádného povolení k pobytu.
11. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě odkázala na napadené rozhodnutí a spisový materiál, neboť měla za to, že v rámci vedeného řízení bylo řádně vypořádáno vše, co v řízení vyšlo najevo, případně co uvedl účastník řízení.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu:

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
13. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
14. Při jednání, které soud k projednání žaloby na žádost žalobce nařídil, setrval zástupce žalobce na svých dosavadních stanoviscích. Žalovaná se z jednání předem řádně omluvila, odročit jednání nežádala, soud proto projednal věc v souladu s ustanovením § 49 odst. 3 s. ř. s. v její nepřítomnosti.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

15. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 9. 5. 2017 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie České republiky během výkonu práce v areálu českého zaměstnavatele R. L. v obci D., část M. č. X, kde ve skladu přemísťoval za pomoci ručního paletovacího vozíku špatně umístěné palety se zbožím. Žalobce při kontrole předložil cestovní doklad číslo X, v němž bylo vyznačeno polské vízum typu D, M., s dobou platnosti od 1. 12. 2016 do 30. 06. 2017, vydané ve L.. V uvedeném cestovním dokladu měl otištěné slovenské vstupní razítko ze dne 14. 12. 2016 přes hraniční přechod V. N.. Žalobce nepředložil žádné povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu ani živnostenské oprávnění. Policejní hlídce předložil informaci Úřadu práce ČR o nástupu do zaměstnání a několik dalších dokumentů v polském a ukrajinském jazyce.
16. Na základě uvedeného bylo s žalobcem téhož dne 9. 5. 2017 zahájeno řízení ve věci

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

správného vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců. V průběhu výsledku žalobce do protokolu uvedl, že v prosinci roku 2016 (přesné datum si nepamatoval) odjel za prací do Polska, kde měl pracovat dva až dva a půl měsíce. Do České republiky přijel za prací v březnu 2017, přesné datum ani hraniční přechod si opět nepamatoval. Od začátku pobytu v České republice pracoval ve skladu, kde přemisťoval paletovým vozíkem špatně uskladněné zboží. Společně se svou přítelkyní bydlí v B., avšak přesnou adresu si také nepamatoval. Žalobce neznal ani název společnosti, pro kterou pracoval, uvedl, že pro něho bylo důležité, zda si vydělá nějaké peníze. Práci mu zprostředkoval „A.“, ten měl žalobce i na základě ústní dohody vyslat vykonávat práci do České republiky a předat mu pracovní vestu, boty a rukavice. V České republice měl obdržet helmu. Při výkonu práce ve skladu byl podřízen osobám T. a L., kteří mu též zadávali práci. Provedenou práci kontroloval člověk, jehož žalobce neznal. Pracoval vždy od pondělí do pátku 8 až 10 hodin denně. V České republice chtěl pracovat do poloviny května, pak se chtěl vrátit do Polska. Odměnu za práci měl slíbenou 23 zł za hodinu a měl ji dostat vyplacenou po návratu do Polska v hotovosti. Žalobce dále uvedl, že neví, zda má nějaké povolení k zaměstnání v České republice, z úřadu práce žádné povolení nemá, živnostenský list nemá a ani o něj nežádal. Nebyl si vědom ani toho, že v České republice pracuje bez příslušného povolení, poněvadž spoléhal na to, že A., který mu práci zprostředkoval, ví, jaké dokumenty je třeba mít. Žalobce dále uvedl, že pod vedením A. pracoval v Polsku ve skladu asi tři měsíce, ale neví v jakém městě ani pro jakou společnost. O vízum v České republice si nikdy nežádal. Pracovat chtěl v Polsku. V České republice nemá žádné příbuzné, ani není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Jeho rodiče žijí na Ukrajině. Je svobodný a bezdětný. Nemá žádné sourozence. Na území Ukrajiny má trvalý pobyt, žije s rodiči, v České republice zůstat nechce, chce se vrátit na Ukrajinu. Na Ukrajině mu nehrozí nebezpečí z politických, náboženských ani jiných důvodů.

17. V průběhu řízení byly předloženy listiny týkající se výkonu práce žalobce pro polského zaměstnavatele a obchodních vztahů žalobce a zaměstnavatele s českou společností P.B. Žalobce a polský zaměstnavatel uzavřeli dne 17. 3. 2017 smlouvu o provedení práce č. 338/03, jejímž předmětem bylo vykonávat práci na pozici skladníka. Odměna byla sjednána ve výši 13 zł na hodinu. Dne 20. 3. 2017 uzavřeli dodatek ke smlouvě o provedení práce č. X. Předmětem dodatku bylo vyslání žalobce na služební cestu do České republiky na pracoviště české společnosti P. B. za účelem provedení pomocné práce skladníka za dosavadních podmínek, tj. odměna 13 zł za hodinu. Předložena byla i smlouva o dílo uzavřená dne 17. 3. 2017 mezi polským zaměstnavatelem a českou společností P. B., jejímž předmětem plnění bylo provést na náklad a nebezpečí polského zaměstnavatele odborné a pomocné práce na stavbách a provozech společností smluvně vázaných s českou společností P. B. Polský zaměstnavatel se zavázal, že dílo bude mít vlastnosti stanovené v projektových dokumentacích a ve všech technických normách, které se vztahují k materiálům a pracím prováděným na základě této smlouvy. Tyto vlastnosti mělo mít dílo po dobu 50 měsíců od předání díla jako celku investorovi a to protokolem o předání stavby mezi investorem a společností A. s. r. o.
18. Spis obsahuje i informaci o nástupu žalobce do zaměstnání – vyslání k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy ze dne 27. 3. 2017, kterou oznamoval odpovědný pracovník české společnosti P. B. zaměstnání žalobce na pozici pomocného skladníka v Praze. Dále je ve spise založen příkaz k pracovní cestě, kterou vysílala česká společnost P. B. žalobce na pracovní cestu dne 20. 4. 2017 z Prahy do Divišova.

19. Dne 9. 5. 2017 dožádal správní orgán I. stupně Úřad práce ČR o sdělení, zda žalobce disponuje rozhodnutím o povolení k zaměstnání v České republice. Dne 22. 5. 2017 obdržel informaci, že žalobce nemá v současné době dle dostupných informací z centrální databáze cizinců MPSV vydáno povolení k zaměstnání.
20. Dne 23. 5. 2017 byla správnímu orgánu I. stupně doručena plná moc ze dne 9. 5. 2017 k zastupování ve všech právních věcech. Současně s touto plnou mocí bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno oznámení o převzetí právního zastoupení, ve kterém byla vyslovena žádost o nahlédnutí do spisového materiálu.
21. Dne 10. 6. 2017 odeslal správní orgán I. stupně usnesení o dožádání Oblastnímu inspektorátu práce pro Středočeský kraj, ve kterém žádal sdělení, zda je žalobce na základě přiložených dokumentů oprávněn vykonávat pracovní činnost na území České republiky. Dne 13. 6. 2017 byla správnímu orgánu I. stupně doručena odpověď, podle které s ohledem na dokumenty a doklady, jimiž žalobce disponuje, lze konstatovat, že žalobce nikdy nepracoval pro polského zaměstnavatele, ale přímo nastoupil jako skladník u českého zaměstnavatele R. L. v Divišově pro českou společnost P. B. Polské vízum typu D neopravňuje žalobce k výkonu práce na území České republiky. Polský zaměstnavatel je polskou agenturou práce, česká společnost P. B. se v dané věci chová jako agentura práce a poskytování služeb je jen zástěrkou pro „zastřenou agenturu práce“. Pokud by měly být poskytovány služby v rámci EU, muselo by jít o kmenové zaměstnance společnosti s řádnou pracovní smlouvou a služby by musely být poskytovány přímo a nikoliv přes zprostředkovatele. Vyslání k poskytování služeb musí mít povahu dočasného a ojedinělého vyslání a nikoliv zaměstnání pouze za účelem vyslání, a to po celou dobu možného legálního pobytu v rámci vydaného víza.
22. Dne 18. 6. 2017 odeslal správní orgán I. stupně Ministerstvu vnitra žádost o závazné stanovisko k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování cizince. Dne 19. 6. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno závazné stanovisko, dle kterého je vycestování žalobce možné. K tomuto závaznému stanovisku byl připojen dokument „Ukrajina Informace OAMP“ vypracovaný Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky dne 24. 11. 2016.
23. Dne 30. 6. 2017 bylo zmocněnci žalobce doručeno vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu.
24. Dne 24. 7. 2017 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým bylo cizinci uloženo dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně mimo jiné uvedl, že má za prokázané, že žalobce pracoval na území České republiky bez platného povolení, ačkoli je toto povolení podmínkou pro výkon zaměstnání. Správní orgán I. stupně upozornil na nesrovnalosti v názvech a sídlech společností, s nimiž měl žalobce uzavřenou smlouvu, případně, které mezi sebou uzavřely smlouvy, a z uvedeného dovodil, že jde o řetězení společností, jež vyvolává pochybnosti o platnosti uzavřených smluv. Polský zaměstnavatel navíc dle dostupných informací poskytnutých Oblastním inspektorátem úřadu práce pro Středočeský kraj funguje jako agentura práce zprostředkovávající pracovní sílu jiným zaměstnavatelům. Správní orgán I. stupně považoval za prokázané, že cizinec pracoval na území České republiky bez řádného povolení k zaměstnání, čímž byly naplněny předpoklady pro vydání rozhodnutí

o správním vyhoštění a stanovení doby, po kterou nebude žalobci umožněn vstup na území států Evropské unie dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně vycházel z náležitě zjištěného skutečného stavu věci podloženého dalšími důkazy. Správní vyhoštění není nepřiměřené a neexistuje žádná překážka, která by žalobci ve vycestování bránila.

25. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce odvolání, ve kterém uplatnil obdobné odvolací námitky jako v žalobě, jejíž obsah je podrobně zrekapitulován výše. Žalobce v průběhu odvolacího řízení žádné důkazní návrhy nevzněl.
26. Žalovaná požádala Ministerstvo vnitra o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 19. 6. 2017. Ministr vnitra závazným stanoviskem ze dne 29. 3. 2018 závazné stanovisko Ministerstva vnitra potvrdil. Ministr vnitra uvedl, že žalobce pochází ze západní oblasti Ukrajiny, z obce S. v Ch. okrese Z. oblasti, přičemž tato oblast nebyla a ani nyní není ozbrojenými srážkami separatistů a vládních vojsk bezprostředně zasažena a nachází se pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády. Ke stanovisku ministra vnitra byl přiložen jako podklad dokument nazvaný Ukrajina Informace OAMP, 22. ledna 2018, Situace v zemi, Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby.
27. Dne 5. 4. 2018 byl zmocněnec žalobce žalovanou vyrozuměn o shromáždění podkladů k vydání rozhodnutí a byla mu dána možnost se do 5 dnů od doručení vyrozumění k těmto podkladům vyjádřit. Žalobce tohoto práva nevyužil.
28. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání dne 19. 4. 2018 zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

Posouzení žalobních bodů

29. Před vlastním posouzením žaloby soud konstatuje, že danou problematikou se již dříve zabýval, a to v několika svých rozsudcích, například v rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 53 A 1/2018 – 19, s nímž je zástupce žalobce obeznámen, neboť i ve zmíněné věci vystupoval jako zástupce žalobce. V označeném rozsudku provedl soud podrobný rozbor skutkové a právní stránky věci, a dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby. Protože ani v nyní projednávané věci nemá soud důvod odchýlit se od právních závěrů přijatých ve zmíněném rozsudku, považuje žalobu za nedůvodnou, a to na základě následujících úvah.
30. Podle § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) platí, že povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie.
31. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo povolení k zaměstnání cizince

zaměstnal nebo takové zaměstnání cizince zprostředkoval.

32. Soud předně konstatuje, že žalobce v celé žalobě používá termín „správní orgán“, aniž by vymezil, zda tímto termínem označuje správní orgán I. stupně nebo žalovanou. Vodítkem v tomto směru není ani v úvodu žaloby zavedené označování správního orgánu I. stupně „prvoinstanční orgán“, neboť žalobce se v podané žalobě tohoto označení nedrží. Soud přes tuto terminologickou nedisciplinovanost žalobce pod pojmem správní orgán rozumí žalovanou, neboť proti jejímu rozhodnutí žaloba směřuje. Nedůsledně je rovněž označován žalobce, a to rovněž jako „účastník řízení“. V tomto ohledu však nemá soud pochyby o výkladu, neboť v řízení předcházejícím soudnímu přezkumu byl účastníkem řízení pouze žalobce.
33. K první žalobcově námitce, podle které se správní orgán I. stupně a žalovaná dopustily totožných pochybení, když jsou jejich rozhodnutí pouze formalistická, neindividualizovaná a že se nezakládají na řádně zjištěném skutečném stavu, lze konstatovat, že žalovaná v rozhodnutí uvedla výčet podkladů, ze kterých při rozhodování vycházela. Těmito podklady jsou smlouva o provedení práce uzavřená dne 17. 3. 2017 mezi polským zaměstnavatelem a žalobcem, dodatek ke smlouvě o provedení práce ze dne 20. 3. 2017 uzavřený mezi polským zaměstnavatelem a žalobcem, informace o vyslání podle ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, docházka žalobce za měsíc květen 2017 u českého zaměstnavatele R. L., smlouva o dílo uzavřená 17. 3. 2017 na dobu jednoho roku mezi polským zaměstnavatelem a českou společností P. B., sdělení Oblastního inspektorátu práce pro Středočeský kraj ze dne 13. 5. 2017. Dále žalovaná odkazovala i na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání žalobce či na protokol o výsledku žalobce. Dle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně a ve vztahu k žalobci konkrétně. Soud nesouhlasí s žalobcem, že jsou vydaná správní rozhodnutí pouze formalistická. Žalovaná i správní orgán I. stupně podrobně uvedly skutkový stav a odůvodnily důvody pro udělení správního vyhoštění. Námitku žalobce o tom, že skutkový stav věci měl být objasněn ještě výsledkem představitelů zaměstnavatelů žalobce a náležitým prověřením obsahu obchodních vztahů subjektů, pro které žalobce činnost vykonával, nepovažuje soud za důvodnou. Podle soudu správním orgánům pro řádné posouzení dané věci plně postačovala skutková zjištění učiněná na základě výpovědi žalobce, sdělení Úřadu práce ČR a listin (smluv) založených do spisu. Doplnění dokazování způsobem navrženým žalobcem by tak bylo zcela nadbytečné. Soud proto dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplývala žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit. Žalobce pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačil a námitku ponechal pouze v obecné rovině. Není přitom na soudu, aby na místo žalobce dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení, jinak by přestal být nestranným orgánem povoláním k rozhodnutí sporu a stal se žalobcovým advokátem.
34. Žalovaná provedla dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v tomto ohledu vyslechla samotného žalobce a provedla důkazy všemi dostupnými listinami týkajícími se pracovněprávního vztahu a obchodních vztahů. Na základě těchto důkazů byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobcem ve skladu českého zaměstnavatele R. L.

Stejně tak okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to výsledkem žalobce, jenž jako jediný mohl uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky. Správní orgány z jeho výpovědi vycházely a nezpochybnily žádnou skutečnost uvedenou žalobcem. Ani v žalobě žalobce nezmínil žádnou novou skutečnost, kterou by bylo třeba vzít do úvahy při poměřování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život.

35. Nelze se ztotožnit ani s tvrzením žalobce, že neměl prakticky možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. K těmto skutečnostem se mohl žalobce vyjádřit jednak v rámci své výpovědi, což rovněž v přítomnosti tlumočnice učinil, jednak kdykoliv poté. Žalobce je již od řízení před správním orgánem I. stupně zastoupen advokátem. Správní orgány obou stupňů umožnily žalobci vždy před vydáním rozhodnutí vyjádřit se ke shromážděným podkladům. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by správní orgány opomněly náležitě objasnit a zhodnotit pro účely posouzení přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu. Výtky žalobce jsou rovněž ve vztahu k této otázce zcela obecné a omezují se na vyjádření obecného nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti. Soudu pak není zřejmé, jak by mohlo být správní vyhoštění nepřiměřené ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce, jestliže ten je svobodný a jeho rodiče bydlí na Ukrajině. Na území České republiky nežije žádný příbuzný žalobce ani osoba jemu blízká. Žalobce pak vzhledem ke krátkému pobytu na území Evropské unie ani nemohl stihnout navázat žádné hluboké soukromé vazby, a to i vzhledem k tomu, že po většinu této doby pracoval. Žalobní bod tak není důvodný.
36. Těžištěm podané žaloby je namítaná nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť správní orgány podle žalobce dospěly k nesprávnému závěru, že na jeho pracovní činnost nedopadá § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Na výkladu tohoto ustanovení závisí posouzení naplnění podmínek pro vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť dává odpověď na otázku, zda žalobce mohl vykonávat pracovní činnost na území České republiky i bez pracovního povolení, modré karty či zelené karty.
37. Je nepochybné, že činnost, kterou žalobce vykonával na území České republiky, svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Žalobce totiž práci vykonával ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, Sb. NSS č. 3027/2014, nebo ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016 – 53). Povaha práce spočívala v obsluze paletovacího vozíku, kterým přemísťoval palety se zbožím. Žalobce vykonával práci při rovnoměrně rozvržené pracovní době (deseti a dvanácti hodinové pracovní směny). Práci mu přidělovali a její výkon kontrolovali zaměstnanci českého zaměstnavatele R. L. Český zaměstnavatel R. L. mu též evidoval docházku. Za odvedenou práci mu měl platit polský zaměstnavatel. Žalobce nepopírá, že v provozovně českého zaměstnavatele R. L. konal závislou práci, nicméně argumentuje tím, že tuto práci konal pro polského zaměstnavatele, s nímž měl uzavřenou pracovní smlouvu a který ho vyslal k výkonu práce do České republiky.
38. Jediné povolení k pobytu i k zaměstnání bylo žalobci vydáno Polskou republikou (vízum typu „D“). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU)

č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoliv šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum jde (v daném případě tedy na území Polské republiky). Národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané Polskou republikou tak neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území České republiky (polské povolení k zaměstnání nemá účinky na území České republiky). Držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobce není, což bylo prověřeno jak lustrací systémů Policie ČR, tak dotazem na Úřad práce ČR, ostatně to potvrdil i sám žalobce.

39. Soud se tak zabýval otázkou, k níž směřuje podstatná část argumentace žalobce, a sice zda výkon zaměstnání žalobcem na území České republiky je podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými orgány. Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Povolení k zaměstnání se vyžaduje i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem vyslán k výkonu práce na území České republiky na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy (§ 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti). Pokud je však předmětem této smlouvy dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, úřad práce povolení nevydá (§ 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 28. 7. 2017 - toto časové znění zákona o zaměstnanosti je rozhodné pro posouzení věci z důvodu, že k výkonu zaměstnání došlo v květnu 2017), což navazuje na § 66 větu třetí zákona o zaměstnanosti.
40. Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle něhož se nevyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta ani modrá karta k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Rovněž výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 4. 2018, č. j. 1 Azs 450/2017 – 26, vyšel přitom plně ze závěrů formulovaných tímž soudem v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, Sb. NSS č. 3713/2018.
41. Nejvyšší správní soud v posledně označeném rozsudku vyšel ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“), která upravuje tři různé formy nadnárodního poskytování služeb: a) podnik usazený na území jednoho členského státu vyšle pracovníka na území jiného členského státu na vlastní účet a pod svým vedením na základě smlouvy uzavřené mezi podnikem pracovníky vysílajícím a stranou, pro kterou jsou služby určeny, činnou v tomto členském státě, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; b) podnik vyšle pracovníka do provozovny nebo podniku náležejícího ke skupině podniků na území členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; c) jako podnik pro dočasnou práci či podnik poskytující pracovníky vyšle pracovníka do podniku, který jej využije, se sídlem nebo vykonávajícího činnost na území některého členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi podnikem pro dočasnou práci či podnikem poskytujícím pracovníky na straně jedné a pracovníkem na straně druhé. Z judikatury Soudního dvora Evropské unie (279/80, Webb, C-307/09, Vicoplus) pak dovodil, že službou, na kterou se vztahuje svoboda

volného pohybu služeb, je i poskytování pracovní síly. Vzhledem k tomu, že přeshraniční poskytování pracovní síly je z obchodního a sociálního hlediska mimořádně citlivou oblastí a může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž sídlí příjemce takové služby (pracovní síly), mohou členské státy podřídit takové vysílání pracovníků požadavku získání pracovního povolení (k tomu srov. § 95 odst. 1 a 4 zákona o zaměstnanosti). Nejvyšší správní soud s ohledem na další judikaturu Soudního dvora Evropské unie (C-91/13, *Essent Energie*) dodal, že pracovníci, kteří vykonávají svou hlavní činnost v členském státě, kde je usazen podnik poskytující služby, a do hostitelského členského státu byli jako pracovní síla poskytnuti pouze dočasně a za účelem splnění konkrétní činnosti, neusilují o začlenění na pracovní trh, a nemohou tak pro tento trh představovat ohrožení.

42. Na základě těchto východisek dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří ačkoliv byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.
43. Soud v nyní posuzované věci vyšel z výše uvedeného výkladu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a v rámci jeho aplikace na projednávanou věc dospěl k následujícím závěrům.
44. Plnění, které měl polský zaměstnavatel poskytnout na území České republiky, není službou ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES. Podstata „služby“ totiž v daném případě nespočívá ve vykonání určité činnosti, zhotovení díla (např. v podobě provedení stavebních prací, řemeslných prací, kontrolních prací, montáží věcí), nýbrž v pronájmu pracovní síly ve formě přidělení zaměstnance polského zaměstnavatele k českému příjemci pracovní síly. A dále je třeba poukázat na obsah obchodní smlouvy uzavřené mezi polským zaměstnavatelem a českou společností P. B., jejíž předmět je vymezen jednak značně vágně (zhotovení odborných a pomocných prací na stavbách a v prostorách firem smluvně vázaných s objednatelem na agenturní práce a to po dobu jednoho roku od 17. 3. 2017) a navíc takto vymezený předmět smlouvy zásadně neodpovídá činnosti, kterou vykonával žalobce (přemisťování palet pomocí paletovacího vozíku). Z uzavřené smlouvy o dílo tak není možné identifikovat konkrétní dílo, které mělo být provedeno, nebyla dojednána cena díla, součástí smlouvy není ani položkový rozpočet. Navíc definice předmětu díla naznačuje, že jde převážně o zajišťování pracovní síly prostřednictvím agentury práce. Jde tak spíše než o smlouvu o dílo o rámcovou dohodu. Nejednoznačnost vymezeného díla a odlišný charakter smlouvy je pak i důvodem,

proč nelze aplikovat závěry Soudního dvora Evropské unie vyslovené v rozsudku ze dne 11. 12. 2003, ve věci C-2015/01 Schnitzer, jichž se žalobce obecně dovolává. Ve věci Schnitzer šlo o provádění přesně specifikovaného díla (stavby) a bylo nutné vyslovit podmínky pro poskytování tohoto díla v jiném členském státě, než ve kterém měl zhotovitel sídlo. Avšak druh práce, kterou žalobce vykonával, nebyla realizací konkrétního díla, ale odpovídala druhu práce vymezenému ve smlouvě o provedení práce č. X uzavřené mezi polským zaměstnavatelem a žalobcem, neboť žalobce pracoval jako skladník. Mezi českým zaměstnavatelem R. L. a českou společností P. B. pak nebyla doložena žádná smlouva, na jejímž základě by byl žalobce oprávněn pro českého zaměstnavatele R. L. vykonávat danou činnost. Jedinou indicií o takovémto pracovním vztahu může být příkaz k pracovní cestě z 20. 4. 2017, kterým vyslala česká společnost P. B. žalobce vykonávat práci do Divišova, ovšem v tomto příkazu k pracovní cestě nejsou uvedeny žádné detaily o tom, že by žalobce vykonával činnost pro českého zaměstnavatele R. L.

45. Z výpovědi žalobce je pak navíc zřejmé, že nepracoval v D. až od dubna 2017, ale že tam pracoval od počátku svého pobytu v České republice, přičemž jeho výpověď není v této části jednotná, neboť jednou uvedl, že v České republice pracoval již od února 2017, následně pak uvedl, že v České republice pracoval až od března 2017. Nikdy si však nevzpomněl na konkrétní datum, ani neuvedl hraniční přechod, přes který měl do České republiky vstoupit. Z jeho výpovědi je ale zřejmé, že nebyl řízen ani kontrolován ze strany polského zaměstnavatele, protože práci mu přidělovali Češi (T. a L.), zaměstnanci českého zaměstnavatele R. L. Nelze dovodit, že by bylo zachováno přímé pouto žalobce a jeho polského zaměstnavatele při výkonu zaměstnání na území České republiky, tedy že konal práce jeho jménem, na jeho účet a odpovědnost, s využitím jeho pracovních pomůcek. Z toho plyne, že k vyslání žalobce na území České republiky došlo podle čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice 96/71/ES.
46. Soud se dále s ohledem na právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 31. 1. 2018 č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, Sb. NSS č. 3713/2018, zabýval tím, zda žalobce, jenž byl vyslán na území České republiky jako pracovní síla, vykonává svoji hlavní činnost u polského zaměstnavatele na území Polské republiky. Soud vyšel z toho, že polský zaměstnavatel uzavřel s žalobcem pracovní smlouvu dne 17. 3. 2017, přičemž již 20. 3. 2017 uzavřeli dodatek, který upravoval cestu žalobce do České republiky. Zároveň žalobce vypověděl, že nejpozději v březnu přicestoval do České republiky, z čehož vyplývá, že nedoložil žádné doklady ověřující, že by vykonával činnost pro polského zaměstnavatele i v Polsku. Žalobce navíc velmi nedůvěryhodně tvrdí, že si nepamatuje ani název města, ve kterém měl v Polsku pracovat, ani název společnosti, pro kterou měl pracovat, a to i přesto, že jak uvedl, tam měl pracovat přibližně tři měsíce. A dohoda, na základě které měl práci provádět, byla prý jen ústní. Tato tvrzení navíc odporují zřejmé a doložené skutečnosti, že smlouva mezi polským zaměstnavatelem a žalobcem byla uzavřena dne 17. 3. 2017, tedy v době, když byl žalobce již na území České republiky, případně těsně před odcestováním do České republiky, a žalobce byl na polském úřadu práce také ohlášen až k 15. 3. 2017, tedy nikoli v prosinci, jak uváděl do protokolu o výsledku. Tyto vzájemně souladné podklady rozhodnutí ústí v jediný závěr, a sice že žalobce nekonal pro svého polského zaměstnavatele na území Polské republiky žádnou pracovní činnost. Smlouva o provedení práce byla uzavřena s výlučným cílem, aby byl žalobce neprodleně poté vyslán k výkonu práce na území České republiky. Ostatně i skutečnost, že smlouva o provedení práce a dodatek ke smlouvě jsou vyhotoveny v česko-

polském znění, svědčí o záměru polského zaměstnavatele vyslat žalobce na území České republiky.

47. Ze všech výše uvedených skutečností plyne, že pravou podstatou výkonu práce žalobce na území České republiky není konat práci v rámci poskytnutí konkrétní služby jeho polským zaměstnavatelem příjemci služby na území České republiky. Žalobce byl přidělen polským zaměstnavatelem k výkonu práce k českému zaměstnavateli R. L. bez jakéhokoli předem dohodnutého omezení, aniž by kdy žalobce konal na území Polské republiky práci pro svého polského zaměstnavatele. Je tedy zřejmé, že podstatou činnosti polského zaměstnavatele bylo poskytnout českým smluvním partnerům neomezené služby agentury práce, tedy zajistit jim pracovní sílu. Tuto činnost nelze podřadit pod § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Naopak spadá pod § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, takže žalobce mohl konat závislou práci pouze na základě povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce ČR. Takové povolení žalobce neměl, tedy byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Splnění informační povinnosti dle § 87 zákona o zaměstnanosti českou společností P. B. nemění nic na tom, že žalobce konal na území České republiky závislou práci bez požadovaného povolení, neboť informování Úřadu práce ČR o tom, že k uvedené společnosti nastoupil k výkonu práce zahraniční pracovník, nenahrazuje povolení k zaměstnání ani zaměstnaneckou kartu.
48. Soud tedy uzavírá, že žalobce nebyl na základě pracovního povolení vydaného orgány Polské republiky oprávněn vykonávat práci pro českého zaměstnavatele R. L. (potažmo P. B.) na území České republiky. Výkon práce u tohoto subjektu byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaným českými správními orgány. Žalobce však nebyl držitelem takového povolení, ani to netvrdí, takže vykonával závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Naplnil tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců (shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017 - 13).
49. Není přitom rozhodné, zda žalobce o tom, že potřeboval pro výkon práce na území České republiky povolení k zaměstnání, věděl. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011 – 80, dovodil, že „[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. (...) Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území České republiky a zakázal mu pobyt na území České republiky i po určitou v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.“
50. Nelze přisvědčit argumentaci žalobce, že jen konal práci podle pokynů svého polského zaměstnavatele. Tato skutečnost nemění nic na tom, že žalobce vykonával na území České republiky závislou práci bez potřebného povolení k zaměstnání. Toho si ostatně žalobce mohl být vědom, neboť sám neměl v úmyslu konat práci pro svého polského zaměstnavatele na území Polské republiky, nýbrž toliko na území České republiky; uzavřel smlouvu s polským zaměstnavatelem a souhlasil se svým vysláním na území České republiky. Musel si být současně vědom důvodu, proč nemůže uzavřít pracovněprávní vztah přímo s českým zaměstnavatelem R. L. Důsledky, které z toho plynou, tedy naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění, nejsou jakkoliv závislé na

zavinění či osobních pohnutkách cizince ve vztahu k tomuto protiprávnímu jednání. Pracovněprávní vztah existující mezi žalobcem a jeho polským zaměstnavatelem, jenž vznik protiprávního stavu vyvolal uzavřením smlouvy s českou společností (jde *de facto* o dočasné přidělení žalobce českému zaměstnavateli R. L. do České republiky) a udělením dispozic žalobci, v jejichž důsledku porušil zákon o pobytu cizinců, neposkytuje žalobci „imunitu“ ve vztahu k odpovědnosti za vlastní protiprávní jednání a následkům z toho plynoucím. Žalobce, ač v zaměstnaneckém poměru a neznalý českého práva, je osobně odpovědný za to, aby vykonával závislou práci na území České republiky v souladu s právními předpisy (zákonem o zaměstnanosti). Za tím účelem je sám povinen přijmout veškerá opatření nezbytná k ověření souladu výkonu závislé práce s právním řádem státu, na jehož území má být práce vykonávána. To nicméně neznamená, že by paralelně s tím nemohla vzniknout odpovědnost za umožnění výkonu závislé práce bez potřebného povolení i dalším subjektům. Žalobní bod je nedůvodný.

51. Žalobce dále namítl, že správní orgány se neměly uchýlit k uložení správního vyhoštění, nýbrž měly preferovat smírnou cestu a umožnit žalobci vycestovat z území České republiky, neboť v té době měl platné polské vízum. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Skutečnost, že žalobce měl v době zjištění nelegální práce a rozhodování správního orgánu I. stupně platné vízum vydané Polskou republikou (v době rozhodování žalované již jeho platnost uplynula), nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (viz shora již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, bod 45). Naopak, tato skutečnost brání postupu dle § 50a zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nepobýval na území České republiky neoprávněně. I kdyby byl žalobce držitelem schengenského víza nebo českého národního víza, nejde o překážku, která by bránila vydání správního vyhoštění, neboť správní vyhoštění postihuje různé typy protiprávního jednání cizince, ačkoliv je oprávněn pobývat na území České republiky (v daném případě je nicméně třeba zdůraznit, že bytí byl žalobce oprávněn pobývat na území České republiky, nebyl oprávněn k pobytu za účelem výkonu zaměstnání).
52. Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území. Uložení správního vyhoštění nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval na území jiného členského státu, jenž mu vydal povolení k pobytu (v daném případě na území Polské republiky). Naopak, zákon předpokládá, že cizinec po udělení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky. Udělení správního vyhoštění nebránilo žalobci v tom, aby nadále pobýval na území Polské republiky z titulu národního dlouhodobého víza. S vydáním správního vyhoštění je spojeno zařazení žalobce do Schengenského informačního systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie [návětí § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)], a povinnost českých orgánů konzultovat případ žalobce s orgány Polské republiky podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Účelem této konzultace je informovat členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na území, a to za účelem zvážení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující dotyčného cizince k pobytu na území Evropské unie. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, jej nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal správní vyhoštění, ze Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup

na území Evropské unie. V takovém případě zanechal stát, jenž udělil cizinci správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do vnitrostátního informačního systému; udělení správního vyhoštění tak má *de facto* právní účinky toliko ve vztahu k území toho členského státu, který správní vyhoštění vydal, nikoliv vůči všem členským státům Evropské unie. Z výše uvedeného plyne, že uložení správního vyhoštění správními orgány České republiky bez dalšího nevede k tomu, že by žalobce nebyl oprávněn nadále pobývat na základě stále platného dlouhodobého víza na území Polské republiky.

53. Vzhledem k tomu, že žalobce po dobu, co byl držitelem polského dlouhodobého víza, jednal v rozporu s právním řádem jiného členského státu Evropské unie, neboť na jeho území bez potřebného povolení vykonával závislou práci, není evidence žalobce v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie, nepřiměřená ani ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu. Jenom proto, že Polská republika žalobci v minulosti vydala dlouhodobé vízum, nevznikl žalobci nárok na vydání dalšího obdobného víza kdykoliv v budoucnu. Nelze odhlížet od toho, že žalobce během platnosti víza porušil pobytový režim, neboť bez potřebného povolení vykonával práci na území jiného členského státu Evropské unie. Existence záznamu v Schengenském informačním systému nadto nepůsobí absolutní zákaz udělit žalobci vízum či jiný druh pobytového oprávnění (k tomu viz čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody). Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala § 119 odst. 1 písm. b). Žalobní bod je nedůvodný.
54. Rovněž tak námitka, že správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce a své závěry nedostatečně odůvodnily, neboť nezohlednily konkrétní situaci žalobce, je nedůvodná. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života cizince. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
55. Správní orgány své povinnosti beze zbytku dostály, zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což ostatně připouští i sám žalobce; má jen za to, že správní orgány je posoudily mechanicky, nezohlednily individuální rozměr případu. K tomu soud uvádí, že dle výpovědi samotného žalobce žije jeho rodiče na území Ukrajiny. Žalobce si vyřídil pracovní vízum Polské republiky pouze z toho důvodu, že chtěl vydělat nějaké peníze. Nemá v úmyslu zůstat na území České republiky, chce se vrátit na Ukrajinu. K integraci žalobce do české společnosti nedošlo, neboť na to pobýval na území České republiky příliš krátkou dobu, nadto většinu času trávil na pracovišti. Správní orgány zcela správně vzaly do úvahy, že žalobce zanechal na Ukrajině své rodiče, tedy ty nejbližší rodinné vztahy ho váží k zemi, jejímž je občanem, nikoliv k České republice či jinému členskému státu Evropské unie. Dále zohlednily i zdravotní stav žalobce, jenž ho sám označil za dobrý, takže potřebu jeho setrvání na území České republiky nelze odůvodnit ani nepříznivým zdravotním stavem. Skutečnost, že žalobce

měl v době zjištění nelegálního zaměstnávání platné povolení k pobytu i zaměstnání vydané Polskou republikou, nelze vzít při hodnocení přiměřenosti správního vyhoštění do úvahy, neboť sama o sobě nesvědčí o existenci jakéhokoli aspektu rodinného či soukromého života, který by žalobce vedl na území kteréhokoli členského státu Evropské unie. Vzhledem k výše uvedenému nemůže vyhoštění představovat nepřiměřený zásah ani s ohledem na to, že mu v důsledku stanovení doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie, nebude moci být uděleno vízum či jiný typ povolení k pobytu ani v budoucnu. Soud tedy uzavírá, že správní orgány v úplnosti zjistily všechny skutečnosti nezbytné pro posouzení přiměřenosti zásahu představovaného správním vyhoštěním do soukromého a rodinného života a vyhodnotily je s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu. Dospěly ke správnému závěru, že důsledky správního vyhoštění nejsou nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce.

56. Soud neshledal žádné pochybení ani ohledně posouzení otázky existence překážky pro vycestování z důvodu nepříznivé bezpečnostní situace na Ukrajině (vnitřní ozbrojený konflikt). Správní orgán I. stupně rozhodl na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, v rámci odvolacího řízení požádala žalovaná o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobce do země původu je možné. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra se přitom výslovně zabývali i bezpečnostní situací v zemi původu, přičemž vyšli z toho, že nepříznivá bezpečnostní situace se vztahuje pouze k D. a L. oblasti na v. Ukrajině. Žalobce však bydlí v Z. oblasti, kde je bezpečnostní situace poklidná. Závazná stanoviska vycházejí ze zpráv o zemi původu, které jsou součástí správního spisu vedeného správním orgánem I. stupně a žalovanou. Z nich vyplývá, že Z. oblast není ozbrojenými srážkami separatistů a vládních vojsk bezprostředně zasažena a nachází se pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády, jež proklamuje vládu demokracie a práva (viz informaci odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 24. 11. 2016 s názvem Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby a ze dne 22. 1. 2018 s názvem Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby). Ve vztahu k § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců je rozhodující, že podle zpráv o zemi původu, které jsou rovněž součástí správního spisu, nepanuje na Ukrajině stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobce z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě na Ukrajině mohl utrpět zranění nebo být usmrcen v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17).
57. Za této situace bylo povinností žalobce prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že on osobně by pravděpodobně byl vystaven jako civilista útoku v rámci probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Potřebná míra individualizace je naplněna zpravidla tehdy, když žalobce již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, anebo pokud ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu země původu, ve kterém skutečně žalobce pobýval, a nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo pokud jsou u žalobce dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že se stane terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 – 24). Žalobce ve správním ani soudním řízení neprokázal, že by před odjezdem ze země původu utrpěl v důsledku ozbrojeného konfliktu vážnou újmu nebo byl takovou újmou ohrožen. Žalobce nebydlel v místě, které je zasaženo ozbrojenými operacemi, nýbrž v Z. oblasti v západní části Ukrajiny. Do této oblasti se přitom může bez obtíží vrátit, žijí tam i jeho rodiče. Žalobce v řízení neuvedl

žádné skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval riziko, že se stane v zemi původu jakožto civilista terčem svévolného násilí. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra tedy správně dovodili, že žalobci nehrozí v případě návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy nejsou dány důvody bránící vycestování. Žalobní bod není důvodný.

58. Posledním žalobním bodem žalobce napadá dostatečnost odůvodnění rozhodnutí správních orgánů v části, v níž byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie. Stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že správní orgány vyšly pouze z toho, že stanovená doba představuje spodní hranici rozpětí, jehož maximum je 5 let. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí přihlédl k délce nelegálního výkonu zaměstnání na území České republiky (v rádech týdnů), žalovaná dále zdůraznila význam zájmu státu na tom, aby se na trhu práce pohybovali toliko cizinci, kteří mají příslušné povolení (str. 8 napadeného rozhodnutí). Soud má za to, že správní orgány vzaly do úvahy rozhodující okolnosti, tedy závažnost protiprávního jednání a jeho dobu trvání. Stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, v délce 6 měsíců není vzhledem k právě uvedeným východiskům zjevně excesivní. Nebyl-li by žalobce trestněprávně zachovalý, bez jediného přestupku, jak zdůrazňuje v žalobě, nepochybně by doba zákazu vstupu na území byla stanovena ve větším rozsahu. Žalobní bod je nedůvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

59. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
60. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. července 2018

JUDr. Věra Šimůnková v. r.
samosoudkyně